

İNAM ATA

(ASİF ATA)

BƏDİİYYAT

**“Adiloğlu”
Bakı-2006**

İ 52 İNAM ATA (ASİF ATA)
BƏDİİYYAT (6-cı Müqəddəs Kitab)
Bakı, «Adiloğlu» nəşriyyatı, 2006, 52 səh.

Mütləqə İnam Peyğəmbəri, Ruhani Ocaq Yaradıcısı
Asif Atanın «Bədiyyat» Müqəddəs Kitabında onun təqib
illərində fəlsəfi tərcümeyi-hal kimi yazdığı şeirləri və
fəlsəfi hekayətləri yer alıb.

İ $\frac{4705000000}{121-2006}$ qrifli nəşr

© S.Qaliboğlu, 2006

İNSANLAŞMAQ

Zəmanə İnamını – İnamsızlıq saydım.

İnam yaratdım.

Zəmanə İdrakını – İdraksızlıq saydım.

İdrak yaratdım.

Zəmanə Mənəviyyatını – Mənəviyyatsızlıq saydım.

Mənəviyyat yaratdım.

Zəmanə İradəsini – İradəsizlik saydım.

İradə yaratdım.

Zəmanə Amalını – Amalsızlıq saydım.

Amal yaratdım.

Zəmanə Əməlini – Əməlsizlik saydım.

Ocaq qaladım.

Təqiblərə yüksəldim. Ata çağırıldım.

Bəşərin nıcatı – İnsanlaşmaqdadır.

İnsanlaşın – İnsanlaşdırın...

*Şölə Ayı, 7-ci il.
Bakı. (İyun, 1985-ci il).*

Ş E İ R

Uzaq, dəbdəbəli yalandan – uzaq!
Ürəyi qəfəsə salandan – uzaq!
Boynuna saç kimi dolanıb, birdən –
Səni ilan kimi çalandan – uzaq!

Vüqardır kişinin dünyada varı,
Vüqarla sağalır könül qübarı,
«Ya şöhrət, ya vüqar!» – dedi zəmanə,
Şöhrətdən əl çəkib tutdum vüqarı.

Kamal meyvəsini dərən istərəm,
Canını eşqinə verən istərəm,
Cismimi cismində görən çox oldu,
Ruhumu ruhunda görən istərəm!

Dünyamı axtardım mən Yer üzündə,
Tapmadım, murazım qaldı gözümdə.
Dolaşdım aləmi əli çıraqlı –
Axırda dünyanı tapdım özümdə!

«Qarğa bülbül oldu», – desələr, – inan!
«Alaq sünbül oldu», – desələr, – inan!
Səbirli bəşərin dözümlü kasası –
«Qızıl qanla doldu!», – desələr, – inan!

Palçıq üstə çıxdı, dağ altda qaldı,
Şikəst üstə çıxdı, sağ altda qaldı,
Zəmanə nehrəsi tərs çalxalandı –
Ayran üstə çıxdı, yağ altda qaldı.

Dünyadan yaraşlıq yaman azaldı,
Ürəklərdən işıq yaman azaldı,
Bulanıq sulara qərq oldu aləm –
Adamlar çoxaldı, İnsan azaldı.

Könül yarasını bağlayan yoxdur,
Kədərdə sel kimi çağlayan yoxdur,
Yaman günə saldı zaman insanı –
Ölünün üstündə ağlayan yoxdur.

Dünyadan qadınlıq isməti getdi!
İnsanın insana həsrəti getdi!
Ürəyi tərək etdi müqəddəs heyrət –
Aşıqın Məcnunluq qisməti getdi!

Yaltaqsan – məğruram – üstünsən məndən!
Zülmətsən – mən nuram – üstünsən məndən!
Şərinlə məşhursan şeytan içində –
Xeyrimlə məşhuram – üstünsən məndən!

Həyatdan bezirəm – səni görəndə,
Əzaba dözüürəm – səni görəndə,
Qaçıram insandan əlli-ayaqlı,
Sərgərdan gəzirəm – səni görəndə!

Ali hiddətini öldürdün, yazıq!
Ülvi nifrətini öldürdün, yazıq!
Ruhunu basdırıb qara torpağa –
Özünü dünyada sağ bildin, yazıq!

Hərislər içində ülfət acı yox!
Məhəbbət dərdlisi, dost möhtacı yox!
Uzaq səmalardan pay umur insan –
Ürəyin ürəyə ehtiyacı yox!

Alovlu ürəyə yer tapılmayıb!
Müqəddəs diləyə yer tapılmayıb!
Göz üstə yeri var haram çörəyin –
Tək halal çörəyə yer tapılmayıb!

Sevinc qəmə dönüb qanlı yaş oldu!
Dostlar düşmənlərlə cığırdaş oldu!
Övlad atasına qənim kəsildi,
Qardaş qardaşına qara daş oldu!

Kədərlə qaynayıb qarışmaq gərək!
Dözümdə dağlarla yarışmaq gərək!
Fərəhli xəbərlər döymür qapını –
Qəmli xəbərlərə alışmaq gərək!

Qışdan gün istədik, buzdan – hərarət,
Könüldən – sədaqət, dildən – həqiqət,
Qəbahət bağçası gül bitirmədi –
Bitirdi cəhalət, riya, səfalət!

Tar-mar könüllər tez abad olur,
Dünən qəmə batın bugün şad olur,
Yaman dəyişkəndir dünyanın halı –
Səhər doğma olan – axşam yad olur.

Kədər dəniz kimi dalğalansa da,
Sınəmin üstündə od qalansa da,
Dözəcək bəlaya, cəfaya könlüm –
Əzab nəhrəsində çalxalansa da.

Yazın məlahəti tər güldə yaşar!
Yerin bərəkəti sünbüldə yaşar!
Həqiqət alovu, ədalət eşqi –
Həyatda sönsə də – könüldə yaşar!

Özünə dayaqsan – güclüsən məndən!
Əcnəbi sayaqsan – güclüsən məndən!
Həya əsiriyəm əzəldən bəri –
Həyadan uzaqsan – güclüsən məndən!

Duyğunun əzəli gərəkdir mənə!
Nəsimi zəfəri gərəkdir mənə!
Hərcayi fərəhlər qəlbimə yaddır –
Füzuli kədəri gərəkdir mənə!

Namərd istəyinə çatdı dünyada,
Mərdin yorğun baxtı yatdı dünyada,
Gədə zadəganlar, cahil loğmanlar,
Qarabaş xanımlar artdı dünyada.

Həqiqət libası geyindi Yalan,
Doğruluq timsalı bilindi Yalan,
Heyrəti tükənmiş sönük gözlərə –
Həqiqətdən gözəl göründü Yalan!

Zəmanə küləyi tərs əsir indi,
Həməzlər pambıqla baş kəsir indi,
Səma qaranlığa, çay bulanlığa,
İnsan heyvanlığa tələsir indi.

Nəsimi heyrəti sözündə yoxdur,
Nəimi İşığı üzündə yoxdur.
«Şərqin övladıyam» – söyləmə, qafil, –
Zərdüşt qığılıcı gözündə yoxdur!

Qədim cəfakeşlər sırasındayam,
Bilmirəm tarixin harasındaşam.
Bugünün insanı olmadım heç vaxt –
Dünənlə sabahın arasındaşam!

Şübhə ümid ilə durdu üz-üzə,
Ruhun təlatümü döndü dənizə,
Şübhəylə zülmətə qərq oldu ürək –
Ümidlə zülmətdən çıxdı gündüzə!

Öyrəndik hər ayın, ilin dilini,
Neçə möcüzəli sirrini dilini,
Unutduq gözəllik əlifbasını –
Dağların, çayların, gülün dilini!

Duyğu var – şlalə selindən gəlib!
Səda var – harayın zilindən gəlib!
Adam var – fitnənin əkiz qardaşı,
Elə bil İblisin belindən gəlib!

İnsaflı quldursan – çapqın deyilsən!
Mülayim cəlladsan – azğın deyilsən!
Dəhşətə gətirmir günahın səni –
Qeyrətdən uzaqsan – satqın deyilsən!

Meyvə bağdan qaçdı, yarpaq budaqdan,
İşıq gözdən qaçdı, kəlmə dodaqdan,
Aləmi бүрүdü qorxu kabusu –
Gül çəməndən qaçdı, sular bulaqdan!

Hər addımda yüz cinayət görür könlüm!
Murdar əməl, qara niyyət görür könlüm!
Əl çəkməyir yenə qadir İnamından –
Sabah adlı saf ülvyyət görür könlüm!

Alçaqlarla danışmağı bacarmıram!
Qəbahətə alışmağı bacarmıram!
Təmasdayam Məhəbbətlə, Sədaqətlə –
Xəyanətlə barışmağı bacarmıram!

Ulduz olub dan yerində alışıydım!
Dəniz olub sahillərlə danışaydım!
Toxum olub düzlərinə səpiləydim!
Bulud olub göylərinə qarışıydım!

Yazın körpə nəfəsinə vurulmuşam!
Şəlalənin gur səsinə vurulmuşam!
Səmələrin kövrək axşam mahnısına,
Meşələrin qüssəsinə vurulmuşam!

Müdrək xeyir savabına tələsiyir,
Aşiq – ürək cavabına tələsiyir,
Quş uçuşa, qoç döyüşə, şam atəşə,
Cəllad insan əzabına tələsiyir.

Şər zülməti ağuşuna aldı səni.
Qara qəlbin yaman günə saldı səni.
Öldürmədin daxildəki düşməni –
Xəbisliyin ilan olub çaldı səni.

Uzaqda yox, yaxındaymış – uzaqlıq!
Ömrümün hər anındaymış – uzaqlıq!
Baxışların yadlığını görəndə –
Anladım ki, yanımdaymış – uzaqlıq!

Müdrikliyi nəşilərdən öyrənmişəm.
Eşqi – gözüyaşlılardan öyrənmişəm.
Əylənməyi – naqislərdən, nəcinslərdən –
Qəmlənməyi – yaxşılardan öyrənmişəm.

Fil görünən milçəkləri bəyənmirəm!
Div görünən böcəkləri bəyənmirəm!
Cinayətin, həqarətin bəslədiyi –
Riyalı ağbirçəkləri bəyənmirəm!

Damla-damla qəlbə dolur – biganəlik!
Sükutuyla ruhu yorur – biganəlik!
Səssizliyə, hissizliyə sığmayanda –
Nifrət olur, lənət olur – biganəlik!

Zəmanə hiddətlə dindirdi məni!
İdrak gəmisinə mindirdi məni!
Əzab ocağında yandırdı-yaxdı –
Kədər dənizində çimdirdi məni!

Dövrən qul istəyir – qul olmaz İnsan!
Yoxuşlu yollarda yorulmaz İnsan!
Göy yerə tökülər, çaylar tərs axar,
Zəmanə yanılar – yanılmaz İnsan!

El gözündə şərəfətli görünürlər.
Güc önündə dizin-dizin sürünürlər.
Yaz gələndə qəbahətlə bəzənirlər.
Qış düşəndə xəyanətə bürünürlər.

Ölülər gözlərdə diri göründü.
Cılızlar sözlərdə iri göründü.
İnamı söndürən bu cəhalətdə –
Böyük fəlakətin sirri göründü.

Müqəddəs diləyə yaradı könlüm,
Ömrümə yüz ömür caladı könlüm,
Qəbahət qışının bəd vədəsində
Məhəbbət ocağı qaladı könlüm.

Musiqi barmaqla çalınan deyil!
Ölçü qalıbına salınan deyil!
O, ruhun göylərə qovuşmasıdır, –
İlahi məqamdır – adi an deyil!

Mətanət mərdanə duruşda qaldı,
Əzəmət sanballı yerişdə qaldı,
Əsillik tərək etdi zaman səddini –
Böyüklük tükəndi – səriştə qaldı.

Gözəllik sarayı söküldü getdi,
Saf sular çaylara töküldü getdi,
Qəbahət dünyanı elə tutdu ki,
Günəş də göylərdən çəkildi getdi.

Hiylə rəzalətlə yarışan zaman,
Fitnə xəyanətə qarışan zaman,
Həqiqət yox oldu utandığından,
Cəhalət kürsüdən danışan zaman!

Gün istədik – kölgə verdi bizə dünya!
Hiddətimiz sığışmayır sözə, dünya!
Nə zamandır axtarıyıq, tapmayıırıq –
Xəcalətdən görünməyir gözə dünya!

Lənət qarğış meydanında xırdalandı.
Şöhrət alqış meydanında xırdalandı.
Zəfər təbil həşirində, harayında –
Hünər yarış meydanında xırdalandı.

Təbdən süzülməyən sözə inanma!
Nurla bəzənməyən üzə inanma!
Könül dünyasının dərinliyində
Möcüzə görməyən gözə inanma!

Üzündəki qəmli həyəcan nədir?
Gözlərindən axan bu leysan nədir?
Ruhun ülfətinə can atır cahan –
Əcəlin əlində ölən can nədir?

Dərdini qəlbinlə bölə bilərsən!
Onunla danışib-gülə bilərsən.
Çovğunlu-şaxtalı qış günlərində
Günəşi qəlbində görə bilərsən.

Şahinlər səmaya uçacaq yenə!
Qaranlıq işıqdan qaçacaq yenə!
Amalı nurlular, qəlbi doğrular
Bağlı qapıları açacaq yenə!

İşıq gözdən ayrı düşdü.
Duyğu sözdən ayrı düşdü.
Qəlb ölkəsi parçalandı –
Həya üzdən ayrı düşdü.

Gənclik gülü solasıdır,
Qüssə qəlbə dolasıdır,
Fikir mənim var-dövlətim,
Məzar evim olasıdır.

Ürək yaman nadinc olub!
Adi sevinc gülünc olub!
Məhnət özü – bəxtiyarlıq!
Kədər özü – sevinc olub!

Məni düzgün qanan var ki!
Yerim dardır – səmam var ki!
Əzablıyam – sabahlıyam!
Dərdim çoxdur – davam var ki!

Nəşəlisən – Sevdalıyam!
Bəzəklisən – Mənalıyam!
Rütbəlisən – Qüdrətliyəm!
Dövlətlisən – Dünyalıyam!

Alçaq böyük sayıldı.
Parlaq sönük sayıldı.
Xain sədaqət əhli,
Sadiq dönük sayıldı.

Barmaq əli aldadır.
Dodaq dili aldadır.
Aldatmaq əyyamıdır –
Bülbül gülü aldadır.

İstədin – bacarmadın!
Qarıdın – qocalmadın!
Sevindin – sevilmədin!
Yüksəldin – ucalmadın!

Böyüdüürəm – kiçilirsən!
Damla-damla içilirsən!
Yaxşılığa çağırıram –
Yamanlığa seçilirsən!

Zorla körpə danışmaz!
Zorla meyvə yetişməz!
Zorla dünya dağılar,
Zorla dünya dəyişməz!

Bəd igidlər işkəncəsi.
Şad meyidlər işkəncəsi.
Lal söhbətlər fəlakəti,
Yad öyüdlər işkəncəsi!

Yalan sözlər qələbəsi.
Sırtıq üzlər qələbəsi.
Xəbis gözlər qələbəsi.
Əyri düzlər qələbəsi.

Tərcümə zamanlar,
Tərcümə yalanlar,
Tərcümə lisanlar,
Tərcümə insanlar.

Bənzənməmək qəribliyi,
Bəzənməmək qəribliyi,
Dəbdəbəli qəbahəti
Bəyənənməmək qəribliyi!

Duyğuvəri duyğular,
Qayğıvəri qayğılar,
Fikirvəri fikirlər,
Yanğıvəri yanğılar.

Uca dağlar “cinayəti”!
Üzü ağlar “cinayəti”!
Min meyidin arasında
Nadir sağlar “cinayəti”!

Zəlil ayıqlar.
Məzlum sayıqlar.
Miskin dayaqlar.
Şikəst ayaqlar.

Naxır sevinci!
Cahil sevinci!
Zail sevinci!
Paxıl sevinci!

Ali kədər azlığı.
Ruhi zəfər azlığı.
Pərvanələr azlığı,
Divanələr azlığı!

Vaxt gələcək!
Baxt güləcəkdir!
Kor görəcəkdir!
Lal dinəcəkdir!

Kor görsədir.
Kal öyrədir.
Küt qandırır.
Lal söylədir.

Ağlın kor,
Qəlbin kar,
Ruhun lal –
Xoş iqbal!

Ölü dirilər!
Quduz sürülər!
Cərgəli cərgəsizlər!
Ölkəli ölkəsizlər!

Canlıya oxşayan kölgələr!
Sahibə oxşayan külələr!
Diriyə oxşayan meydilər!
Kölgəyə oxşayan ölkələr!

Günəş göyün üzündə.
Məna – ömrün izində.
İşıq – mərdin gözündə,
Dərman – dərdin özündə.

Yolda qəza gözləyirəm.
Zordan cəza gözləyirəm.
Sonsuz qəzəb meydanında
Sonsuz əzab gözləyirəm.

Haqq kimiyəm – qocalmıram!
Xalq kimiyəm – qocalmıram!
Ay dolanır – il dolanır –
Dağ kimiyəm – qocalmıram!

İşıqda axtarma – gözündə axtar!
Cığırda axtarma – izində axtar!
Səadət çiçəyi diləsə könlün –
Həyatda axtarma – özündə axtar!

Alçalmısan doyunca!
Əl çalmısan doyunca!
Əzəmətli fırfıra,
Həşəmətli oyunaq!

Dağlar mənim qardaşım!
Çaylar mənim sirdaşım!
Göylər mənim qohumum!
Yollar mənim yoldaşım!

Mərdi nalan öldürür.
Düzü yaman öldürür.
Fikri nadan öldürür.
Sözü yalan öldürür.

Şimşək yoxdur gurultuda,
Nalə yoxdur bağirtıda,
Hər görünən olan deyil,
İşıq yoxdur işiltıda.

Yaşayıram həyatda,
Bir nişanda, bir adda –
Təhlükəylə oyunda,
Ölümlə zarafatda.

Ucalardan ucayam!
Qocalardan qocayam!
Böyüklərdən böyüyəm –
Özümdən balacayam!

Fəlakətdən güc alıram,
Mətanəti dost sayıram,
Kiçildirlər – böyüyürəm,
Alçaldırlar – ucalıram.

Göy sənindir – qanad mənim!
Zor sənindir – inad mənim!
Qüvvətliyə – qüdrətliyəm!
Gün sənindir – həyat mənim!

Aldadanda – aldanmısan!
Aldanışa inanmısan!
Aldatmırsan, aldanmırsan!
Yuxudaydın, oyanmısan!

Cəza tapır güclünü.
Qəza tapır güclünü.
Əzab tapır güclünü.
Savab tapır güclünü.

Can qorxuya əsirsə,
Ürək tir-tir əsirsə,
Dizlərin titrəyirsə, –
Özümdən ayrılmısan!

Vahiməli gözündə
Düşməni dağa döndürsə,
Ümid odu sönürsə, –
Özündən ayrılmısan!

Çirkabı bəzədilər,
Günahı gözəldilər,
Hamıdan ləyaqətli,
Hamıdan gözəldilər!

İnsan harda gizlənib?
Vidən harda gizlənib?
İman harda gizlənib?
İnam harda gizlənib?

Çirkabdan azad oldum.
Günahdan azad oldum.
Riyadan azad oldum.
Boyadan azad oldum.
Körpəydim, yaşa doldum!

Yaxşıya yağı dünya,
Yamanın dağı dünya,
Sənə ölü gərəkdir,
Neynirsən sağ, dünya!

Qorxaq qorxur cəsarətdən,
Xain qorxur sədaqətdən,
Nadan qorxur həqiqətdən,
Qəddar qorxur ədalətdən.

Su – bulağın günahı.
Söz – dodağın günahı.
İz – ayağın günahı.
Nur – çırağın günahı.

Çirkab – bulaq hakimi.
Yalan – dodaq hakimi.
Axsaq – ayaq hakimi.
Zülmət – çıraq hakimi.

Bulud çöküb gözlərə,
Günah çöküb üzlərə,
Çirkab çöküb sözlərə,
Qar ələlib izlərə.

Zülmət ziyaya güldü,
Riya həyaya güldü,
Külək qayaya güldü...
Ürək dünyaya güldü!

Kölə – azad göründü.
Kədərli – şad göründü.
Zəlilləşən dünyada
İgidlər yad göründü.

Dərdə düşən ağlamaz!
Sınəsini dağlamaz!
Bahar mütləq gələcək –
Qış baharı saxlamaz!

Yadlıq – ərzin işində,
Lovğanın yerində,
Saxtanın gülüşündə,
Zamanın gedişində.

Çiçəklər sinə dağlar,
Səllər nərildər, çağlar,
Külək dil deyib ağlar!
Qartalsız qaldı dağlar!

Göy imdada çatmadı,
Yatanı ayıltmadı.
Gələnlər gedər oldu,
Gedənlər qayıtmadı.

Qaranlıqlar söküldü.
Torpağa nur töküldü,
Ölüm gecə gəlmişdi, –
Səhər çağı çəkildi!

Qartal göydə süzmədi,
Maral dağda gəzmədi,
Ruh cəfaya dözəcək –
Bəlkə bədən dözmədi!

Nurdan duruydu bulaq,
Dağdan uluydu bulaq,
İnsana həmdəm oldu –
Dərddən qurudu bulaq!

Zəlil deyil – dəlidir.
Zəli deyil – dəlidir.
Zail deyil – dəlidir.
Qafil deyil – dəlidir.

Titrəyə-titrəyə sevinir,
Titrəyə-titrəyə öyünür,
Titrəyə-titrəyə söyülür,
Titrəyə-titrəyə döyülür.

Yalanı sevməmişəm,
Yamanı sevməmişəm,
Olmayanı sevmişəm –
Olanı sevməmişəm.

El yiyəsi, sayma məni!
Çöl yiyəsi, sayma məni!
Zor yiyəsi, sayma məni!
Diri-diri soyma məni!
Öz yerinə qoyma məni!

Çirkabla salamlışdım!
Günahla salamlışdım!
Niqabla salamlışdım!
İnsandım – adamlışdım!

Ormanlarda böyümüşəm,
Xırmanlarda döyülmüşəm,
Adi gündə söyülmüşəm,
Çətin gündə sevilmişəm.

Bağladılar gözünü,
Dağladılar sözünü,
Tanımadın dünyanı –
Tanımadın özünü.

Qaya uçur – görən yox,
Çıraq keçir – görən yox,
Karvan köçür – görən yox,
Ölüm biçir – görən yox.

Bəd çağlarla görüşdüm,
Qorxaqlarla görüşdüm,
Alçaqlarla görüşdüm,
Qaçaqqlarla görüşdüm.

Ucalar alçaq oldu,
Sağlamlar naçar oldu,
Qeyrət məqamı gəldi,
Qoçaqlar qaçaq oldu.

Qorxaq deyil – dəlidir!
Alçaq deyil – dəlidir!
Yaltaq deyil – dəlidir!
Sarsaq deyil – dəlidir!

Gəlirlər – heç olurlar.
Ölürlər – heç olurlar.

Çirkabda doğulanlar!
Günahdan yoğrulanlar!
Qorxuda qovrulanlar,
Namusdan qorunanlar!

Azğınlıqla barışdıq,
Pozğunluqla barışdıq,
Quzğunluqla barışdıq,
Mütilərlə yarışdıq.

Can verənlər yaşayır!
Xalqsevənlər yaşayır!
Haqq dəyənlər yaşayır!
Qəm yeyənlər yaşayır!

İlan daxilimizdə,
Yalan daxilimizdə,
Yaman daxilimizdə.
Dərman daxilimizdə.

Eşqin – həyatdır adı,
Ruh həyatın qanadı,
Mən həyata Ruh verdim,
Həyat – mənə Fuadı.

Həyatın yükü – yalan!
Çirkabın kökü – Yalan!
Günahın ilki – Yalan!
İdrakın çirki – Yalan!

Əzab qoruyur məni.
Qəzəb qoruyur məni.
Qəza qoruyur məni.
Cəza qoruyur məni.

Surətində sünilik.
Ülfətində sünilik.
Qüdrətində sünilik.
Xilqətində sünilik.

Zaman düşdü yadıma,
Cavan düşdü yadıma,
Yaman düşdü yadıma,
Çatmadı imdadıma.

Zülmün qaşı çatıldı,
Mərd namərdə satıldı,
Düzlərə dolu yağdı,
Dağlara daş atıldı.

Dərdə dərman dərd olur,
Dərd dərmandan mərd olur,
Həmdərdi olmayana –
Dərd özü həmdərd olur.

Zülmətdə alış, könül!
Günəşlə yarış, könül!
Həmsöhbət tapmayanda
Özünlə danış, könül!

Sabah öləcək gecə,
Nura dönəcək gecə,
Söz yığır ürəyinə,
Nə vaxt dinəcək gecə?

Gecənin ömrünə baxt
Dərd yazıb varaq-varaq,
Nə dinir, nə danışır,
Gecədə dözümə bax!

Könül dağlayır gecə!
Yara bağlayır gecə!
Hamı aşkar ağlayır –
Pünhan ağlayır gecə:

«Qəlbim qəmə yar oldu,
Günüm ahu-zar oldu,
Rəngim ağ idi bir vaxt,
Dərd çəkməkdən qaraldı».

Neçə dəfə sinəm üstə çökdü ölüm,
Son məqamda pəncəsini çəkdi ölüm,
«Qoy yaşasın!» – dedi – hələ, arzuludur!
Həm sərtlikdə, həm mərdlikdə təkdir ölüm!

Davadayam – düyündəyəm!
Vətənimlə – bir gündəyəm!
Vətənimdə – sürgündəyəm!

Arif oldum aqillərin dünyasında!
Zərif oldum adillərin dünyasında!
Hərif oldum zaillərin dünyasında!
Qərib oldum cahillərin dünyasında!

Mən cəfanı sevmişəm!
Səfa qoy sənin olsun!
Dərdim dünyadan böyük,
Dədsiz düşmənin olsun!

Cəsarətdən ayıldı,
Həqiqətdən ayıldı,
Ədalətdən ayıldı,
Yetkin insan sayıldı.

Ədalətə ölüm vardır,
Haqq ölümə tərəfdardır,
Bütün bəşər günahkardır,
Günah varsa – cəza vardır!

Xəbis ilqarlı olmur,
Həris vüqarlı olmur,
Viedansızdır varlılar –
Viedanlı varlı olmur.

Qarlı dağlar aşmışam!
Sellər kimi daşmışam!
Qışda yaşa dolmuşam –
Yazda cavanlaşmışam!

Köpükləşən dünyamız!
Kəpəkləşən dünyamız!
Kötəkləşən dünyamız!
Köpəkləşən dünyamız!

Sevdaı sevdasızlar!
Sədaı sədasızlar!
Həyalı həyasızlar!
Atalı atasızlar!

Ürəkli ürəksizlər!
Diləkli diləksizlər!
Gərəkli gərəksizlər!
Köməkli köməksizlər!

Korsan – xəbərin varmı?
Karsan – xəbərin varmı?
Kalsan – xəbərin varmı?
Lalsan – xəbərin varmı?

Ölüdür – sağ görünür.
Qaradır – ağ görünür.
Çəpərdir – bağ görünür.
Çınqıldır – dağ görünür.

Yalan dərdik – bar yerinə,
Yalan sevdik – yar yerinə,
Yalan yedik – bal yerinə,
Yalan tapdıq – var yerinə.

Yalan gəzdi qayalarda,
Yalan axdı dəryalarda,
Yalan bitdi səhralarda,
Yalan çaxdı səmalarda.

Sağ ol, bədən, odlanmadın!
Sağ ol, ağıl, aldanmadın!
Sağ ol, ürək, dayanmadın!
Qızıl qana boyanmadın!

Sağ ol, dodaq, yarılmadın!
Sağ ol, ayaq, yorulmadın!
Sağ ol, səbr, daralmadın!
Sağ ol, ömür, qırılmadın!

Sağ ol, vüqar, əyilmədin!
Sağ ol, inam, döyülmədin!
Sağ ol, vicdan, söyülmədin!
Ayaqlara sərilmədin!

FƏLSƏFİ HEKAYƏT

*Əsatir əsasında fəlsəfi-bədii yaradıcılığın tarixi qədimdir.
Mifoloji təfəkkür ilə daxili dünyam arasında doğmalığ gördüm.
Əsatir toxumundan fəlsəfi bədiyyat meyvəsi yetirdim.
Əsatir pətəklərini fikir balımla doldurdum.*

ƏKS-SƏDA

Əks-sədanın öz sözü yoxdur. Özgə sözünün təkrarıdır əks-səda. Ona görə də ürəyindəkiləri deyə bilmir.

İçəridən yanır, göynəyir, ancaq dərini izhar edə bilmir.

Əks-sədanın peşəsi özgələrin son sözünü təkrarlamaqdır.

Özgələrin son sözündə başlayır və qurtarır əks-səda.

Özgələr qurtaranda başlayır əks-səda!

Özgələrin sonunda yaşayır əks-səda!

Özgələrin sonunu dağlara, daşlara yayır, çəmənlərə səpir, sulara qatır əks-səda!

Özgələrə yararlı olur, özünə yad əks-səda!

Qəlbindəkiləri heç kəs eşitmir, deməli, onu heç kəs tanımır, bilmir!

Qəlbindəki qəlbində qalır, deməli, həyatda özü olmur!

Sevdiyi əks-sədanı görmür, çünki onu dinləmir, özünü dinləyir.

Əks-sədanın səsinə sevgili özünün kölgəsini görür, əks-sədanı görmür.

Kölgə sevilməz.

«Səni sevirəm!» – demək istəyir əks-səda sevgilisinə, – deyə bilmir.

Əks-səda dünyaya gəlib ki, özgə sözünü aləmə yaysın.

Özü üçün mövcud olmayan özgə üçün mövcud olarmı?

Sən, əks-səda, ürəyindəkiləri sevdiyinə deməliydin, bulud kimi boşalmalıydın, şimşək kimi çaxmalıydın, bulaq kimi qaynamalıydın!

Onda sevgilin səni görəcəkdə!

Sən son sözün arxasında yox, ilk sözün bərabərində dayanmalıydın.

Onda sevilərdin!

Sevmək qismətinmiş, əks-səda!

Həm də dəhşətin, fəlakətin!

Sevdi – ürəyinə dağ boyda yük götürdün və yük həmişəlik ürəyində qaldı.

«Tale həmişə haqlıdır» – deyirlər.

Sənə münasibətdə o, haqsız idi.

Dərd vermişdisə, dərman da verməliydi, duyğu zənginliyi vermişdisə, izhar imkanı da verməliydi.

Tale sənə qıymışdı, əks-səda!

Sevirsən – bilən yox, kədərlənirsən – bilən yox, heyrətlənirsən – bilən yox, səsləyirsən – eşidən yox!

Məşəqqətdə qovrulursan – duyan yox!

Balaca səsləri, balaca sözləri böyütdün,
artırdın, yüksəltidin, yaydın, ancaq özün görünmədin.
Özgələri yaşatdın, özün yaşamadın.
Hamıya bənzədin, özünə bənzəmədin.
Hamını təkrar etdin, özün olmadın.

Həmiylə bir oldun, özünlə bir olmadın.

Öz sözün yoxsa – yaşamırsan!

Ömürlərə, talelərə, arzulara, fikirlərə, sözlərə əlavəsənsə – artıqsan!

Fədailər – dünyada ən çox özü olanlardır.

Çünki fədai özünü Amalda Mütləq mənada təsdiq edir.

Fədai Amalda öz sözünü söyləyir.

Fədai son söz olanda belə ilk söz olur.

Fədai sədası əks-sədanı qabaqlayır!

Yox deyilsən, əks-səda, ancaq gerçəklik üçün yoxsan!

Lal deyilsən, əks-səda, ancaq gerçəklik üçün lalsan!

Batində dolusan, zahirdə boşsan!

Batində zənginsən – zahirdə səfilsən!

Özgə sözündən, özgə səsindən asılısan!

Özgə kəlməsinin son sözünü gözləyirsən!

Həmin sözün özünə də yadsan!

Çünki özündən uzaqsan!

Sevgilinin son sözünü təkrarlayırsan. Ancaq həmin sözdə istədiyini tapmır, istədiyinə çatmırsan.

Həmin sözdə məhəbbət yoxdur.

Çünki sevgilin səni tanımır.

Sevgilinin son sözünü ümidlə, rıqqətlə gözləyirsən, bəlkə o, mən arzuladığımı dedi – deyə düşünürsən, ancaq o, sən deyəni demir, deməz, çünki o, səni görmür, əks-səda adlanan varlıq dünyada yoxdur.

Səni səndən başqa görən yoxdur.

Taleyinə hiddətlənirsən, aqibətini lənətləyirsən, ancaq özün ola bilmirsən.

Çünki öz sözün yoxdur.

Özünü dağa-daşa çıxıb həlak olursan.

Görünməzdin, yenə də görünməz olursan.

28 Şölə 5-ci il.

(28 iyun 1983-cü il).

KASSANDRANIN MONOLOQU

– Mən – sizin divanə saydığınız, Aqamemnon əsiri
Kassandra – deyirəm ki, Troya məhv olacaq,
onun xarabazarlığında bayquşlar ulayacaq.

Fəqət siz – ağıllılar mən – divanəyə inanmayın!

Həyatın gözünə düz baxmayın! Gerçəkliyi uydurun! Şən, rahat,
firavan yaşayın!

Siz ağıllılar, qorxmayın, sizdən döyüş rəşadəti tələb olunmayacaq,
siz düşmənin ordusunun qarşısında əsim-əsim əsməyəcəksiniz, ölümün
pəncəsi sinənizə çökməyəcək!

Divanə Kassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Siz, ağıllılar, nəşənizdən, işrətinizdən qalmayın, usanmayın!
Şəhvət şirnisindən doyunca qidalanın!

Divanə Kassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Siz ağıllılar, rütbə, hakimlik dəbdəbəsiindən, var-dövlət həvəsiindən
əl çəkməyin, qoy onlar sizi sərsəri həqiqətdən qorusun.

Divanə Kassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Siz ağıllılar, güzəran xoşhəlliyindən, məişət xoşbəxtliyindən
ayrılmayın.

Peyğəmbərlik – dəlilikdir. Kassandraya inanmayın!

Siz ağıllılar, fitnənizdən, fəndgirliyinizdən çəkinməyin, ömrün
ahəngini, axarını dəyişməyin!

Divanə Kassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Siz ağıllılar, möhtəşəmlər, şöhrətlilər, məğrurluq taxtından
enməyin, ayağınızın altındakı quyunu görməyin!

Divanə Kassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Siz ağıllılar, zamanın havasına coşğunluqla oynayın, qoy sevinc
sədası həqiqətin səsinə batırsın.

Kassandra sərsəridir, onu eşitməyin!

Siz ağıllılar, böyük fikri, böyük kədəri, böyük əzabı qəlbinizə
yaxın qoymayın.

Qoy hərcayilik ürəyinizi düşüncə hücumundan qorusun.

Peyğəmbərlik dəlilikdir. Kassandraya inanmayın!

Siz ağıllılar, yaratdıqlarınızın əbədiliyinə, bənzərsizliyinə,
əvəzsizliyinə sönməz inamınızdan dönməyin.

Divanə hıçqırıqlarına gülün!

Xülya bədəsindən aralanmayın.

Fərəh olmayan yerdə o, sizə fərəh gətirəcək,
səadət olmayan yerdə səadət!
Bugünün qapısını sabahın üzünə bərk bağlayın.
Elə edin ki, sabah bugünün üzərinə işıq sala bilməsin.

Divanə Kassandraya inanmayın, o sayıqlayır.

Özünüzə məftunluğunuz, heyranlığınız bir an da azalmasın,
daxilinizdəki zülməti görməyin.

Divanə Cassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Yalandan qaçmayın. Aldadın, aldanın, aldanişla yaşayın, yaşadın.

Divanə Cassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Əxlaqı könül evindən qovun, vicdanı ömrünüzdən sürgün edin,
xəbəsliliyi əsillik sayın.

Divanə Cassandra sayıqlayır. Ona inanmayın!

Yırtıcı ehtirasları alışıdırın, qoy onun işığında fəlakət görün-məsin.

Divanə Kassandranı eşitməyin, susdurun, susmasa – öldürün!

Ancaq Troya mütləq məhv olacaq...

28 Şölə 5-ci il.
(28 iyun 1983-cü il).

NARSİS HƏSRƏTİ

Bir dəfə İnsan oğlu – Narsis özünü çayın sularında gördü.

Bu, onun cismani surəti idi.

Ancaq Narsis cismanidə cismanidən böyük Mahiyyəti görə
bilmişdi.

Həmin mahiyyət onun real mövcudluğundan hədsiz dərəcə gözəl,
mənalı və ülvi idi.

Narsis ona vuruldu.

Onun heyranlığının həddi-hüdudu yox idi.

Mahiyyət əbədi, sonsuz və kamil idi.

Real Narsis keçici, qeyri-kamil və ölümlü idi.

Adi Narsis – ali Narsisi, natam Narsis – bütöv

Narsisi, naqis Narsis – xalis Narsisi sevmişdi.

O, vüsal arzulayırdı, özünə yetişmək diləyirdi.

Yollara çıxırdı. Sevgilisini uzaqdan görürdü.

«Gözlə məni, gəlirəm», – deyə dillənirdi.

«***Sənsiz yaşaya bilmirəm***», – deyə fəryad qoparırdı.

Küləkdən tez əsirdi, quşdan tez uçurdu, ancaq Mahiyyətə çata bilmirdi.

Narsis sevgilisinə yaxınlaşdıqca, sevgilisi ondan uzaqlaşdı.

– Sən mənə qovuşa bilməzsən, – deyirdi...

Sən zahirsən, mən daxiləm!

Sən nöqsanlısan, mən kamiləm!

Sən bəsisən, mən ülvüyəm!

Sən nisbisən, mən Mütləqəm!

Sən mənə çata bilməzsən!

Sən mən ola bilməzsən!

Sənin qismətin – cəhddir, səydir, hicrandır – vüsəl deyil!

Sən mahiyyət ola bilməzsən!

Ancaq özündə də qala bilmirsən, daim özünlə mənim aramda addımlayırsan.

Mənə can atacaqsan, öz can evindən çıxacaqsan, ancaq mənə çatmayacaqsan!

Qismətin budur.

Narsis iradəsinə güc elədi, eşqini qəlbindən qoparıb atmaq istədi, öz balaca Məninə pərçimlənmək istədi, ancaq bacarmadı, məhəbbət ömrünə hakim oldu.

Yenə yola düzəldi.

Sevgilisini dağ zirvəsində gördü, zirvəyə çatdı – sevgilisinə çata bilmədi, istəklisini səma ucalığında gördü, səmaya çatdı, istəklisinə çatmadı, naləsi yerə-göyə sığmadı:

– ***Bircə anlıq dayan.*** Sifətim sifətinin, əllərim əllərinin, dodağım dodağının əsiridir.

Ya da öldür məni.

Sənsiz yaşaya bilmirəm, – dedi.

– Dayana bilmərəm. ***Dayansam, sən olaram.*** Öldürə də bilmərəm səni. Sən mənim gerçəkliyimsən.

Sənsiz mən gerçəklikdən məhrum olaram.

Sən yaşamalısən, mənim eşqimlə
alışıb-yanmalısən, mənə şiddətli həvəslə can atmalısən,
ancaq mən olmamalısən, mənə çatmamalısən!

Mən sənin əbədi həsrətin, iztirabın və bəxtiyarlığınam.

Sən mənim arxamca gəlməlisən, gəlırsən, gəlməyə bilməzsən!

Ancaq sən mənə ən yaxın olanda belə məndən uzaq olacaqsan!

Çünkü gerçəklik Mahiyyətə bərabər ola bilməz!

Ancaq sən özündə də qala bilməzsən.

Həmişə vüsala can atan və həmişə hicranda yaşayan xilqət.
Sən busan.
Mahiyyətdən aşağı, özündən yüksək.
Bu səddi aş a bilməzsən.

II

Neçə min ildir ki, Narsis yollardadır.
Vüsəl istəyir, hicrana çatır.
Sevgilisinə yaxınlaşdıqca, sevgilisi ondan uzaqlaşır.
Ancaq aşiq yolundan dönmür.

30 Şölə 5-ci il.
(30 iyun 1983-cü il).

GÜNƏŞ OĞLU

– Oğlum, İkar, indi biz səmaya uçacağıq. Məni, ustadın Dedalı
dinlə.

Çox yüksəklərə qalxma, günəş səni yandırar. Onun şüalarının
hərərəti dağı-daşı əridir. Yandırır kül eləyər səni günəş.

Orta ölçüdə kənara çıxma.

Nicat ondadır.

Orta ölçüyə riayət edənlər salamat qalırlar.

Özünə yazığın gəlsin. Günəşə yaxın getmə. Yanıb külə dönərsən.
Aman günüdür!

Səmanın üzərinə iki qanadlı İnsan qalxdı.

Ənginlik və ucalıq, fərəh qanadını qollara caladı
və İkarın ürəyində anası Günəşə çatmaq istəyini alışırdı.

Günəş balasını çağırırdı, onu bağrına basmaq, öpmək, oxşamaq
istəyirdi, neçə vaxt idi ki, o, övladının həsrətiylə qovrulurdu.

İkar indi, yalnız səmada pərvazlanarkən anlamışdı ki, o, yerdə
yaşasa da, əslində Günəşin oğludur, yerdə böyümüş, yaşa dolmuş olsa
da, göydə doğulmuşdur.

O, mütləq Anası Günəşin ağuşuna atılacaq, atılmalıdır, bu –
qismətdir, aqibətdir.

– Oğlum, əhdi pozursan, orta ölçüdə kənara çıxırsan!

Günəşin təbəssümünə uyma!

O, özünü tanımır.

Hərərətinin dəhşətini hiss etmir.

Səni bağrına basanda səni öldürəcəyini bilmir.
Onun hərarəti ölümcüldür, oğul!
Həsərət hərarəti daha da artırır.
Günəşə çatan kimi məhv olacaqsan!
Aşağı en, oğul. Özünə yazığın gəlsin!
– Enə bilərəmmi, ustad?
Anama qovuşmaq ehtirasına qalib gələn qüdrət varmı?
Təhlükə həvəsindən gücsüzdür, ustad.
Anamsız yaşaya bilərəmmi?
Bağışla məni. Orta ölçüyə əməl edə bilmədim, onda qala bilmədim, dayana bilmədim.
Anam – Günəş məni çağırır.
Əlvida!

II

Günəş balasını bağrına basdı.
Günəşin hərarəti İkarın cisminə yayıldıqca, onun qəlbini sevinc atəşi doldururdu.
Yanıb külə döənən İkar bəxtiyarlığın zirvəsinə çatmışdı.

30 Şölə, 5-ci il.
(30 iyun 1983-cü il).

TANTAL AQİBƏTİ

– Su, məndən niyə qaçırsan? Yangımı niyə söndürmürsən?
Qaya, mənim başımın üstündən niyə çəkilmirsən, məni niyə qorxudursan? Zevsdənmi qorxursan?
Mən Zevsdən qorxmadım, özümü ona bərabər saydım.
Zevs məni əbədi yangıya və əbədi qorxuya məhkum etdi.
O bildirdi ki, sən su və sən qaya onu eşidəcəksiniz. Onun hökmünə tabe olacaqsınız.
Siz Zevsə baş əyməsəydiniz, o mənə qalib gələ bilməzdi.
Onu Zevs eləyən sizsiniz, sizin köləliyiniz, mütiliyinizdir.
Zevs ona görə var ki, siz yoxsunuz.
Sən, su, yoxsan. Zevsin əmriylə yox olmusan, çünki sən əsl təbiətin, dünyada yerin – yangı söndürməkdir.

Sən isə yangını söndürmərsən, alışdırırsan, çağırırsan, cəlb edirsən
və yoxa çıxırsan, susuzluq yaradırsan.

Sən susan, ancaq Zevsin havasıyla susuzluq oyunu oynayırısan.
Özünə yad olursan.

Xilaskarsan – günahkar olursan, nicat verənsən – fəlakət gətirirsən.

Qaya, sənin qismətin göylərə baş vurmaqdır, mənim başımın
üstündə əyilmək deyil.

Sən dünyaya Tantalı qorxuzmaq üçün gəlməmişən, torpağın, yerin
vüqarı olmaq üçün gəlmişən.

Sən yüksəkliyi, saflığı, sonsuzluğu təsdiq etmək üçün yaranmışan.

Ancaq cəlladlığı təsdiq eləyirsən.

Mən həmişə sənin kimi olmağa can atırdım.

İndi sən mənim qəddimi əyirsən.

Zevs səni fəlakətli günə saldı. Özünə oxşamırısan. Başımın üstündə
durursan və «başına uçacağam», – deyər məni hədələyirsən.

Sənin isə dünyanı bəzəmək imkanın var idi.

Bir an, bir məqam üçün Zevsi eşitmə, su! Qoy səndən bir qurtum
içim, yangım bir az azalsın.

İnan ki, Zevs səndən güclü deyil, o səni cəzalandıra bilməz. Onun
buna qüdrəti çatmaz. Təlqin tilsimindən ani də olsa qurtar.

Zevsin gücü yeganə ondadır ki, özünün səndən güclü olduğunu
sənə təlqin edə bilib.

Səni inandırıb ki, səni məhv edə bilər.

Bircə dəfə cürət göstər, tərپən və görəcəksən, biləcəksən ki, Zevsin
qüdrəti hədsiz deyil, onu hədsiz eləyən sənin və sənin kimilərinin
zəifliyi, zəlilliyi, təlqinə uymalarıdır.

Sən, qaya, bircə anlıq Zevsi eşitmə, görəcəksən ki, o, sən qayaya
heç nə edə bilməz.

Sən, qaya, Zevsin Qüdrətindən kənardasan.

O səni özünün hüdudsuz Qüdrətinə inandırıb, bunu sənə təlqin
edib.

Bir məqam, bir an daxilində özünə inan, Zevsə baş əymə, qaya
vüqarını özünə qaytar; onda görəcəksən, biləcəksən ki, Zevsin hökmünə
baş əymədən də yaşamaq olur və əsl yaşamaq elə budur.

Kiçik bir addım atmalısan, lap kiçik, sonra həqiqəti biləcəksən.

xxx

Su Tantalı eşitmədi, Qaya Tantalı eşitmədi, Tantalın yangısı
sönmədi, əzabı azalmadı.

30 Şölə, 5-ci il.
(30 iyun, 1983-cü il).

EDİPİN DEMƏDİKLƏRİ

– Atam Layı mən öldürməmişəm, Zevs öldürüb. Anamı mən özümə arvad eləməmişəm, Zevs eləyib. Mən hələ dünyaya gəlməmişdən Zevs mənim əlimlə atamı məhv edib.

Mən hələ dünyaya gəlməmişdən Zevs anamın namusuna toxunub. Mən dünyada yaşamamışam, Zevsin aldanışında yaşamışam.

Mən qoca bir kişini atdan salmışam – atamı öldürməmişəm.

Mən mərhum şahın yaşlı qadınına evlənmişəm – anama evlənməmişəm.

Mən atamı axtarmışam, Zevs atamı öldürüb.

Mən anamı axtarmışam, Zevs onu mənə arvad eləyib.

Mən yaşamamışam – Zevs yaşayıb.

Dünyada yaşayan yalnız Zevsdir.

Məni atamın yuxusuna gətirən də

Zevsdir, öldürməyən, salamat qoyan da Zevsdir,

özgə əllərdə böyüdən də Zevsdir, atamı axtarmağa yola salan da Zevsdir, qatil edən, rüsvay edən də Zevsdir.

Dünyada Zevsdən başqa yaşayan yoxdur.

Atam Laya müdhiş cəza göndərən də odur, həmin cəzanı qətiyyətlə həyata keçirən də odur.

Biz insanlar yaşamırıq. Yaşayan Zevsdir.

Atam yaşamaq istədi, cəzanı taledən qovmaq istədi.

Zevs ona sübut etdi ki, yaşamır, yaşaya bilməz, cəza mütləq onu tapacaq, çünki Zevsin iradəsinin qarşısında heç nə dura bilməz.

İnsanlar yaşamırlar, yaşayan yalnız Zevsdir.

İnsanlar yaşamır, çünki istəkləri özlərindən asılı deyil, Zevsdən asılıdır.

İnsanlar yaşamır, çünki özlərinin sahibi deyillər.

Təhlükədən xilas olmaq istəyirdi Lay, «taleyim öz əlimdədir», – deyirdi Lay, «Edipi öldürün, Zevsin hökmü həyata keçməsin!» – söyləyirdi Lay. Ancaq o unutmuşdu ki, əsl hökm Zevsindir, çünki Layın sahibi odur.

Atam özünü müstəqil saymışdı, yadından çıxarmışdı ki, Zevslər dünyaya onların iradələrini əllərindən almaq üçün gəlirlər.

Zevs varsa, sən yoxsan.

Zevs dünyaya hər şey olmaq üçün gəlir.

Bu, sənin və sənin kimilərinin yox olması deməkdir.

Hər şey olmaq üçün gələnlərin yanında sən heç olmalısən.

Olmasan, Zevsin qəzəbinə düşər olarsan.

Zevs gəlir və sən heç olursan.

Yaşayırsan, fəqət əslində yaşamırsan, düşünürsən, fəqət əslində düşünmürsən, duyursan, fəqət əslində duymursan, görürsən, fəqət əslində görmürsən.

Səndə nə varsa – sənin deyil, Zevsindir. Sən yerimirsən, – o yeriyir, sən sevinmirsən – o sevinir, sən arzulamırsan, o arzulayır, sən qərar vermirsən, o qərar verir.

Dünyada yalnız onun istədiyi olur.

Ancaq o, öz istəyini sənin istəyin kimi sənə tanıdır.

Hər şey olmaq istəyən hamını heç şeyə çevirməlidir.

Hamı hər şeyin kölgəsi olmalıdır.

Olmasa – cəzalanmalıdır.

Hər iki halda dünyada yalnız Zevs yaşamalıdır.

Zevsin hakimliyinə niyə razı oldum?

Ona mən yox, mənim ulu əcdadlarım razı oldular. Özlərinə inanmadılar, Möhtəşəm Qüvvə aradılar, ona tapındılar.

Öz naqisliyindən, natamlığından, zəifliyindən qorxdular, əzəmətə sığındılar.

«Gəl, həyatımızı nizamla, təbiətimizi ram et, ömrümüzə məna ver, başımıza ağır qoy, üzərimizdə hakim ol» – dedilər.

Əcdadlar bilmədilər ki, insanın hakimi özüdür, insan özünün hakimi olmalıdır.

Özünə hakim olmaq haqqını əcdadlar Zevsə verdilər və Zevs onları heçə çevirdi.

Zevs insanların taleyini insanların əlindən aldı – «Siz yoxsunuz, mən varam!» – dedi.

Mənim siz insanlara göndərdiyim ən dəhşətli şəx belə – xeyirdir, çünki onu sizə Mən göndərirəm, mənim siz insanlara bəxş etdiyim ən qəddar zülm belə – bəxtiyarlıqdır, çünki onu sizə Mən bəxş edirəm; mənim sizə gətirdiyim ölüm – həyatdır, çünki onu Mən sizə gətirirəm, mənim sizə təlqin etdiyim köləlik – azadlıqdır, çünki onu sizə Mən təlqin edirəm.

Mənim sizə söylədiyim yalan – həqiqətdir, çünki onu Mən söyləyirəm.

Mənim törətdiyim cinayətlər – ləyaqətdir, çünki onları Mən törədirəm.

Dünyaya mənim gözümlə baxın, dünyanı mənim ağılımla dərk edin, mənim qəlbimlə duyun!

Çünki dünyada məndən başqa heç kəs yoxdur.

Atam Lay Zevsə «mən də varam!» – demişdi.

Bu səbəbdən də Zevs ona qatil oğul göndərirdi, həmin qatilin əliylə onu öldürdü, namusuna toxundu. Bununla da o, Laya dedi ki, sən özünə özünün gözünlə baxdığın üçün səhv etmişən, özünü var olan saymısan. Var olanın taleyi öz əlində olmalıydı, sənin taleyin isə mənim, – Zevsin əlindədir. Mən səni övlad qurbanı edərəm və sən mənim iradəmə tabe olarsan, hökmümdən qaçmazsan!

Çünki sən heçsən, mən isə hər şeyəm!

Zevs mən Edipə də anlatdı ki, sən özünü tanımırısan, sən mən Zevsin əmrini ardıcıl və dürüst yerinə yetirən kölədən başqa heç nə deyilsən, atanı öldürməlisən, çünki mən belə buyurmuşam, anana evlənməlisən, çünki mən belə buyurmuşam.

Sənin müstəqil fəaliyyətin əslində fəlakətli asılılığın ifadəsindən başqa bir şey deyilmiş. Bu səbəbdən də Edip adlı varlıq yoxdur, yalnız Zevs var.

Bəli, günahkar yalnız sənsən, Zevs!

Möhtəşəmsənsə, Qadirsənsə – günahın məsuliyyətindən çəkinmə!

Fəqət qorxursan, günahı bəndələrinin üstünə atırsan.

Qüdrətin – eybəcərliyindən, zülmkarlığından, qəbahətindən azdır!

Özünü təmizə çıxartma!

İndi mən Edip bilirəm və sabah bütün insanlar biləcəklər ki, fəlakətlərin yaradıcısı, səbəbkarı sənsən.

Atamı mən öldürmədim, insanlar, Zevs öldürdü!

Anamı mən özümə arvad eləmədim, insanlar, Zevs elədi!

Nə qədər Zevslər var, günah da var!!!

Ediplərdə günah olmur, günah Zevslərdədir!

Nə qədər ki, Zevslər var, Edipləri günahlandırmayın!

Nə qədər ki, Zevslər var, Layların oğulları atalarını öldürüb, analarına ərlik edəcəklər.

1 Od, 5-ci il.

(1 iyul 1983-cü il).

PROMETEEY İMTİNASI

– Quzğunlar, bədənimi qana qəltan eləyin, qayalar, üstümə tökülün, küləklər, tufan qoparın, təki mən Zevsin ətrafında dolanan zəiflərə, zəlillərə bənzəməyim!

Okean, üzərimə aş, zülmət, gözlərimdə oynat, şaxta, sümüklərimi dondur, təki Zevsin qəzəbindən tir-tir əsən miskinlərə, çirkinlərə bənzəməyim!

İldırım, məni vur, sel, məni ud, təki mən Zevsin hüsurunda alçaqlaşan balacalara bənzəməyim!

Qar, məni suya döndər, günəş, məni yandırır kül elə, qeyrətsizlərə, ləyaqətsizlərə bənzəməyim!

Daşa çevrilərəm, ağaca dönərəm, amma məhəbbətsizlərə, ülfətsizlərə tay olmaram!

Qoy əzab caynağı ürəyimi parçalasın, işgəncə oxları bədənimi deşik-deşik eləsin, ancaq vüqarsızlara, ilqarsızlara bənzəməyim!

Qoy əllərim kəsilsin, ayaqlarım qırılsın, gözlərim tökülsün, ancaq Zevsin çəmənlərində otlayan insan biçimli quzulara və qoyunlara bənzəməyim!

Qoy tikə-tikə doğranım, ancaq Zevsin ayaqları altında pilləkən olmayım!

Qoy tənhalıqda yalnızca kimi ulayım, amma Zevsin ətrafında dəyirman daşı tək fırlanmayım!

Qoy izziraba alışım, zülmə alışmayım!

Qoy cəfaya alışım, yalana alışmayım!

Qoy təzyiqə alışım, təhqirə alışmayım!

Müsibətə alışım, həqarətə alışmayım!

Vəhşiyə qarşılaşım, naşıyla qarşılaşmayım!

Susuz olum, namussuz olmayım!

Cəfaya alışım, fitnəyə alışmayım!

Kölgəyə dönüm, köləyə dönməyim!

Paralanım – sürünməyim!

Şaqqalanım – satılmayım!

Taleyə alışım – riyaya alışmayım!

Zillətə alışım – xəyanətə alışmayım!

– Oğlum, Herakl, məni xilas eləməyəmi gəlmişən? Söylə görüm, insan dəyişilibmi, dünya dəyişilibmi?

– İnsan həmin insandır, dünya həmin dünyadır, qəhrəman Prometey!

– Onda məni fəlakətimlə, məşəqqətimlə tək qoy! ***Mən nacinslərin yanına qayıtmaram!***

Qartal, gəl sinəmi deş!..

1 Od, 5-ci il.

(1 iyul 1983-cü il).

AXILLES VƏ PRIAM

– Sən qoca Priam və mən gənc Axilles eyni dərəcədə bədbəxtik.

Sən istəkli oğlun Hektoru itirdin, mən sadıq dostum Patroklu.

Dünya böyük bir səhv üzərində qurulub.

Gəl, dünyanın halına ağlayaq.

Hektor Patroklu öldürməliydi. Mən də Hektoru. Bunu döyüşün məntiqi tələb edirdi.

Dünya böyük bir səhv üzərində qurulub.

Gəl, dünyanın halına ağlayaq.

Döyüş – rəşadət, şan-şöhrət timsalıdır. Döyüşsüz Axilleslər, Hektorlar yoxdur. Ancaq döyüş həm də yırtıcılıq, qatillik, cəlladlıq rəmzidir.

Döyüşdə insan doğulmur, öldürülür.

Bu, böyük qəbahətdir.

Döyüşün gözəlliyi əslində çirkinliyin təsdiqidir.

Qüdrət – qəddarlıq tələb edir.

Qələbə – ölüm!

Şöhrət – fəryad, nalə!

Əzəmət – nifrət!

Cürət – qan!

Döyüşdə bahar unudulur, çiçək unudulur, məhəbbət unudulur, mərhəmət unudulur!

Döyüş həqarətdir.

Ancaq dünya onu sevir.

Dünya böyük səhv üzərində qurulub.

Gəl, dünyanın halına ağlayaq!

Döyüşdə eybəcərlik meydan oxuyur.

Torpağın üzərində meyd otları qalxır, çaylar qan seli daşıyır, üfunət aləmi bürüyür, əllər quduzlaşır, ürək bədəni tərk edir, heyvan insanı üstələyir, insan ölümü əvəz edir, ölüm nəşəsinə dalır.

Döyüş başkəsənləri ucaldır.

Dünya böyük səhv üzərində qurulub, Priam ata!

Gəl, dünyanın halına ağlayaq!

Döyüş zamanı dağ dağa bənzəmir, yer yerə bənzəmir, insan insana bənzəmir, fəsillər pozulur, ömürlər ahəngini itirir, nalə səsi səmanın qulağını batırır, meşələr qan sızır.

Dünya bunu yüksəklik sayır.

Qalib yırtıcıya səcdə qılır.

Məğlub yırtıcıya acımır.

Deyir ki, düşməndə insanı görmə, insafı unut, hiddəti alışdır, qan hərisliyinin qarşısına bənd çəkmə, göz yaşına, fəryada məhəl qoyma, məsumluğa, saflığa məhəl qoyma, ümidə, arzuya məhəl qoyma!

Dünya böyük səhv üzərində qurulub.

Gəl, dünyanın halına ağlayaq.

Belə yaşamış, belə yaşayıq!

Qatilliyimizə dünya əhsən oxuyur.

Mən Hektoru yerlə sürüyəndə dünya mənə əhsən dedi.

Əslində o, məni lənətləməliyi.

O, mənə deməliyi ki, Hektorun meyidinə həqarətin – misilsiz qəbahətidir.

Həmin məqamda sən insaniliyindən ayrıldın.

Dünya mənə bunu demədi.

Məni alqışladı.

Mən dünyada qatilliyimə, cəlladlığımıza görə yüksəlmişəm.

Sərkərdəliyimi gecə-gündüz mədh edirlər.

Mən isə sevmək və sevilmək üçün dünyaya gəlmişəm.

İnsanilik həsrətidəyəm.

Dünya böyük səhv üzərində qurulub, qoca Priam!

Gəl, dünyanın halına ağlayaq.

Hektor döyüşə çıxmasaydı, Hektor olmazdı. Əslində isə o, döyüşə çıxmamalıydı!

Bunun üçün gərək Troya müharibəsi olmayaydı!

Dava meyindən heç kəs içməyəydi!

Paris Yelenanı qaçırmayaydı, Hektor qəhrəmanlığına ehtiyac yaranmayaydı!

Başqa dünyada yaşamalıydıq.

Dünya böyük səhv üzərində qurulub, qoca Priam!

Gəl, dünyanın halına ağlayaq!

Döyüş olmasa, rəşadət də olmaz!

Onda Axilleslər vəsf olunmaz!

Qoy vəsf olunmasın!
Qoy döyüş rəşadəti olmasın!
Məhəbbət rəşadəti olsun!
Mərifət rəşadəti olsun!
Ülviyyət rəşadəti olsun!

Dünya böyük səhv üzərində qurulub, Priam ata.

Gəl, dünyanın halına ağlayaq!

Dünya kökündən dəyişilməlidir.

Tamam yeni dünya yaranmalıdır.

Ancaq biz onu bacarmırıq.

Bunun üçün dünyaya başqaları gəlməlidir. Gələcəklərimi,
bacaracaqlarımı?

Dünya böyük səhv üzərində qurulub, qoca!

Gəl, dünyanın halına ağlayaq!

2 Od, 5-ci il.

(2 iyul 1983-cü il).

QABİL ETİRAFI

– Allahı öldürə bilməyəndə, bəndəni öldürürlər.

Habili öldürməklə mən bəndəliyi öldürmək istəyirdim.

Düşünürdüm ki, Allahları yaşadan bəndəlikdir.

Bəndəlik ölən kimi Allah da öləcək.

Qardaşım Habil ən sadıq bəndə idi.

Ən saf bəndə idi.

Ən məsum, günahsız bəndə idi.

O, məni hiddətləndirirdi.

Allaha düşünmədən səcdə qılırdı.

Düşüncədə şübhə yaşayır.

Habil düşüncəni daxili aləminə yaxın qoymurdu.

Gecə-gündüz Allaha sitayiş edirdi.

Kimə sitayiş etdiyini əməlli-başlı bilmirdi.

Səcdəgahının səcdəyə layiq olub-olmaması qardaşımı
düşündürmürdü.

Mənə elə gəlirdi ki, o, düşünməkdən qorxur.

Düşünmək narahat olmaqdır.

Habil narahat yaşamaq istəmirdi.

Düşünmək – başqasından seçilmək, fərqlənməkdir.

Habil fərqlənmək, cəmdən ayrılmaq istəmirdi.

Cəmlə eyniləşmək onun təbiətinə uyğun idi.
Cəmdən kənarda yaşamaq üçün güclü olmalısan!
Habil özünə inanmırdı.
Bu səbəbdən də cəmdən qopmurdu.
O, çayda damla olmağa razı idi, bununla barışırdı, çaydan kənarda itməyindən qorxurdu.

Buna görə də mən Habilə acıqlıydım.
Qardaşımın daxili aləmində küləklər əsmirdi, göl durğunluğu vardı onun xilqətində, tələş burulğanına düşmürdü, düşməyəcəkdi qardaşım, şübhə odunda yanmırdı, yanmayacaqdı qardaşım, mənim isə içim göynəyirdi:

Əgər Allah səcdəyə layiqdirsə, o bu dünyanı niyə yaratdı?
Ani səadət – sonsuz fəlakət, ani sevinc – sonsuz iztirab, ani həqiqət – sonsuz yalan, həyata keçməyən arzular, azdıran yollar, zalımlıqlar, çirkinliklər, rəzalətlər dünyasını yaradanı böyük saymaq olarmı?

Nə vaxt əlimizdən tutdu, kömək elədi, nicat yolu göstərdi bizə Allah?

Nə vaxt ədalətli hökm çıxartdı, yaxşını qiymətləndirdi, pisi pislədi Allah?

Nə vaxt günahsız günahlının, əsili xəbisin, gözəli eybəcərin cəngindən qurtardı?

Nə vaxt alini alçaltmadı, alçağı ucaltmadı?
Nə vaxt ləyaqətlini tapdalamadı?
Nə vaxt cəlladı aşiqdən üstün tutmadı?
Nə vaxt vicdanlının aqibətini vicdansıza tapşırmadı?
Nə vaxt göz yaşlarından sel yaratmadı, belləri əymədi, mərdə qıymadı, ədaləti təqib etmədi, həqiqəti didərgin salmadı?

Hansı suyu bulandırmadı, hansı ocağı söndürmədi, hansı çırağı keçirmədi, hansı sinəyə dağ çəkmədi, hansı təmizi çirkəbə bulamadı?

Allahın nəyi böyükdür?
Nəyi səcdəyə layiqdir? – deyə yanib yaxılırdım.
Bəndələr isə Allaha dua oxuyurdular.
Bunlardır, bu mənəvi əlillər, korlar, karlar, lallardır Allahın böyüklüyünü yaradan, – deyə düşünürdüm.

Bəndəlik aqibətidir insanları rəzalətlə barışdıran.
Bəndəliyi öldürmək lazımdır, həm də onun ən parlaq təmsalında.

Bu fikir məndən artıq və məndən güclü idi.
O, həyata keçməliydi, keçməyə bilməzdi.

Dünyada qardaşım Habil inamında bəndə yox idi.
Dünyada qardaşım Habil yüksəkliyində möminlik yox idi.
Dünyada qardaşım Habil sədaqətində Allaha xidmət yox idi.
Habil – bəndəliyin misilsiz təcəssümü idi, bəndəlikdən artıq timsalı idi.

Onun paklığı yalançı böyüklüyün dəhşətinə bərabər idi.
Ona görə də Habil ölməliydi!
Dəhşət dəhşət yaratmalıydı və yaratdı.
Mən həm də Habili rəzil dünyadan xilas etdim.
Gec-tez onun murdar nəfəsi qardaşımın dodaqlarına toxunacaqdı.
Dünya qardaşıma yaraşmırdı.
Mən dünyada mənə ən doğma olanı öldürməliydim.
Mən göstərməliydim, sübut etməli, anlatmalıydım ki, bəndəliyə nifrətim doğmama, əzizimə, təkimə məhəbbətimdən artıqdır.
Habildən qiymətli heç kimim yox idi.
Onu özümdən çox istəyirdim.
Ona görə də öldürdüm!
Fəqət Habil öldü – bəndəlik ölmədi, ən yaxşı bəndə öldü – mütilik ölmədi. Fəlakətli səhvimi anladım.
Allah yaşayırsa – bəndə tapılacaq!
Allah bəndəsini tapacaq.
Bəndəliyə tapınanların sayı-hesabı yoxdur!
Allah bəndəliyi özüylə gətirir.
Anladım ki, Habili nəhaq öldürmüşəm.
Allahı öldürməliydim. Ya da özüm ölməliydim!
İndi ölmək istəyirəm, ölə bilmirəm.
Allah məni dünya adlanan çirkəbdə əbədi yaşamağa məhkum edib.
Bundan ağır cəza olmazmış!

Allahın yaratdığı dünyada yaşamaq dəhşətdir.

Ölüm isə məndən qaçır.
Heç kəs məni yaşamaq işkəncəsindən qurtara bilməz.
Dünyaya düşmüşəm, çıxə bilmirəm.
Məşəqqətim dözülməzdir!

Əlacım Allahı öldürməkdir.

Onu öldürə biləcəyəmmi?

2 Od, 5-ci il.
(2 iyul 1983-cü il).

**İNAM ATANIN
MÜQƏDDƏS KİTABLARIN SİYAHISI**

1. **“Mütləqə İnam”** – Yağış Ayı, 5-ci il. (1983-cü il, noyabr)
2. **“Mütləqləşmək – Var olmaq”** – 14 Şölə Ayı, 6-cı il. (1984, 14 iyun)
3. **“Ömrüm – Günüm”** – Od Ayı, 6-cı il. (iyul)
4. **“Yol – Ata sözü”** – 8 Qürub Ayı, 6-cı il. (avqust)
5. **“Mütləqilik”** – Xəzan-Sərt Ayı, 6-cı il. (oktyabr-dekabr)
6. **“Bədiyyat”** – 16 Qar Ayı, 6-cı il. (yanvar)
7. **“Təzadlar”** – İşıq Ayı, 7-ci il. (1985, may)
8. **“Olan - Olmayan”** – 16 Şölə Ayı, 7-ci il. (iyun)
9. **“Münasibətlər”** – Qürub-Ata Ayı, 7-ci il. (avqust-sentyabr)
10. **“Rəmlər”** – Xəzan Ayı, 7-ci il. (oktyabr)
11. **“Mənalər”** – Od Ayı, 9-cu il. (1987, iyul)
12. **“Sədaqət”** – 21 Mərhəm günü, İşıq Ayı, 10-cu il. (1988, may)
13. **“Adamlıq - İnsanlıq”** – Köçəri Ayı, 10-cu il. (1988, fevral)
14. **“Ruhani Hökmlər”** – 22 Qismət günü, Ata Ayı, 11-ci il. (1989, sentyabr)
15. **“Özündən yüksək”** – 9 Murad günü, Sərt Ayı, 11-ci il. (1989, dekabr)
16. **“Muğam Fəlsəfəsi”** – Od Ayı, 12-ci il. (1990, iyul)
17. **“Varlıq - Yoxluq”** – 22 Qismət günü, Yağış Ayı, 13-cü il. (1991, noyabr)
18. **“Məhiyyət”** – 10 Çiçək Ayı, 14-cü il. (1992, aprel)
19. **“Gerçəkliyi ötmək”** – 24 Qar Ayı, 14-cü il. (yanvar)
20. **“Ruhaniyyət”** – Köçəri Ayı, 14-cü il. (1993, fevral)
21. **“Haqq”** – 14 Dözüm günü, Od Ayı, 15-ci il. (1993, iyul)
22. **“Müqəddəslik”** – 23 Qismət günü, Od Ayı, 15-ci il. (iyul)
23. **“Ölçü”** – 25 İnam günü, Od Ayı, 15-ci il. (iyul)
24. **“İnam Fəlsəfəsi”** – 22 Ümid günü, Günəş Ayı, 16-cı il. (1994, mart)
25. **“Əxlaq”** – 2 Ümid günü, Qürub Ayı, 16-cı il. (1994, avqust)
26. **“Təməl”** – 30 Qismət günü, Sərg Ayı, 16-cı il. (dekabr)
27. **“İnsanilik İmkanı”** – 5 İnam günü, Qar Ayı, 16-cı il. (yanvar)
28. **“Həqiqət İnsaniliyi”** – 20 Arzu günü, Köçəri Ayı, 16-cı il. (fevral)
29. **“İnsanilik”** – 20 Ümid günü, Şölə Ayı, 17-ci il. (1995, iyun)
30. **“Özümlük - Özgəlik”** – 3 İnam günü, Ata Ayı, 17-ci il. (1995, sentyabr)

31. **“İqtisadiyyat İnsansızlığı – İqtisadiyyat İnsaniliyi”** – 16 Ümid günü, Qar Ayı, 17-ci il. (yanvar)
32. **“Həqiqətlər”** – 7-19-cu il.
33. **“Bütövlük Həqiqəti”** – Od Ayı, 18-ci il. (1996, iyul)
34. **“Kamilləşmə Əməli”** – Od Ayı, 18-ci il. (iyul)
35. **“Daxildən Gerçəkləşmək”** – 26 Arzu günü, Qürub Ayı, 18-ci il. (avqust)
36. **“Dünyadan Üstün”** – 22 Arzu günü, Ata Ayı, 18-ci il. (sentyabr)
37. **“Haqq - Haqsızlıq”** – 9 Dözüm günü, Xəzan Ayı, 18-ci il. (oktyabr)
38. **“İnsana Yaramaq”** – 17 Ümid günü, Sərt Ayı, 18-ci il. (dekabr)
39. **“Siyasətdən Üstün”** – 16 Dözüm günü, Qar Ayı, 18-ci il. (yanvar)
40. **“Adamdan İnsana”** – Köçəri Ayı, 18-ci il. (fevral)
41. **“Dünyaçılıq - İnsançılıq”** – Günəş Ayı, 19-cu il. (1997, mart)
42. **“Həqiqət Azadlığı – Cəfəngiyyat Əsarəti”** – Günəş Ayı, 19-cu il. (mart)
43. **“Hallar”** – Çiçək Ayı, 19-cu il. (aprel)
44. **“Dünənçilik - Sabahçılıq”** – İşıq Ayı, 19-cu il. (may)
45. **“İnsanilikdən Yaranan”** – İşıq Ayı, 19-cu il. (may)

MÜQƏDDƏS KƏLAMLAR

1. **“Mütləqlə Təmas”** – Günəş Ayı, 14-cü il. (1992, mart)
2. **“İkilik”** – 12 Ümid günü, İşıq Ayı, 14-cü il. (1992, may)
3. **“Varlığın Özündə Varlıqdan Artıq”** – 8 Dözüm günü, Köçəri Ayı, 16-cı il. (1994, fevral)
4. **“Varlıq - Məna”** – 4 Murad günü, Günəş Ayı, 17-ci il. (1995, mart)
5. **“Sabah üstə”** – 28 Mərhəm günü, Günəş Ayı, 18-ci il. (1996, mart)
6. **“İmtinaya yetmək”** – Od Ayı, 18-ci il. (iyul)
7. **“İnsanilik Dünyası”** – İşıq Ayı, 19-cu il. (1997, may)

ATA–OCAQ GÜNSIRASI (TƏQVİM)

1 mart 1979-cu ildən başlanır.

Aylarda günlərin sayı miladda olduğu kimidir.

I ay **Günəş** – mart,
II ay **Çiçək** – aprel,
III ay **İşıq** – may,
IV ay **Şölə** – iyun,
V ay **Od** – iyul,
VI ay **Qürub** – avqust,
VII ay **Ata** – sentyabr,
VIII ay **Xəzan** – oktyabr,
IX ay **Yağış** – noyabr,
X ay **Sərt** – dekabr,
XI ay **Qar** – yanvar,
XII ay **Köçəri** – fevral.

Həftənin günləri:

I gün **Arzu** – bazar ert.,
II gün **Ümid** – Çərş. axş.,
III gün **Dözüm** – Çərşənbə,
IV gün **Mərhəm** – Cümə axş.,
V gün **Qismət** – Cümə,
VI gün **Murad** – Şənbə,
VII gün **İnam** – Bazar.

Günsirasının Ünlü Günləri

1 Günəş – «Yeni il» Mərasim-Törəni
14 Günəş – «İnsanilik» Bayramı
25 Çiçək – «Ruhani İdrak Günü» Mərasimi
1 Şölə – «Evlad Günü» Mərasimi
5 Şölə – «Ata Sonevini Ziyarət Günü» Mərasimi
13 Şölə – «Xəlqilik» Bayramı
1 Qürub – «Müqəddəs Ziyarətgah Günü»
Bayramı
12 Ata – «Şərqilik» Bayramı
25 Ata – «Ata Günü» Mərasimi
13 Yağış – «İnam Evi Günü» Mərasim-Törəni
12 Sərt – «Bəşərilik» Bayramı
27 Sərt – «Ruhani Səfər Günü» Mərasimi
6 Köçəri – «Ailə Günü» Mərasimi

OCAQ-TÜRK ƏLİFBASI

LATİN	MÜASİR ƏLİFBASI		LATİN	MÜASİR ƏLİFBASI		LATİN	MÜASİR ƏLİFBASI	
	çap	əlyazması		çap	əlyazması		çap	əlyazması
A	А	А	R	Р	Р	T	Т	Т
D	Д	Д	C	С	С	X	Х	Х
H	Н	Н	Ç	Ч	Ч	O	О	О
I	И	И	Ö	У	У	U	У	У
M	М	М	Ü	У	У	N	Н	Н
V	В	В	Ş	Ш	Ш	Ğ	Г	Г
Y	У	У	S	С	С	J	Ж	Ж
F	Ф	Ф	L	Л	Л	Z	З	З
I	И	И	B	В	В	Ə	Э	Э
K'	К	К	P	П	П	E	Е	Е
K	К	К	G	Г	Г	Q	К	К

MÜQƏDDƏS BƏDİİYYATIMIZ...

Asif Ata (Əfəndiyev Asif Qasım oğlu 25.IX.1935 – 5.VI.1997) – Quzey Azərbaycanın keçmiş Qazax mahalının Çaykənd kəndində, öyrətmən ailəsində doğulub. Türkün Qaraqoyunlu soyundandır. Babaları ruhani olub.

Asif Ata Mütləqə İnam Peyğəmbəri olduğu üçün Ona İnam Ata deyirik.

Asif Ata ilk təhsilini doğulduğu kənddə alıb, orta təhsilini Gəncə şəhərində davam etdirib, 1951-ci ildə Ağstafa şəhərində başa vurub. 1957-ci ildə M.Qorki adına Moskva Ədəbiyyat İnstitutunu bitirib.

Yaradıcılığa tənqidçi kimi başlayan Asif Ata 1975-ci ildə çalışdığı Azərbaycan Dövlət Universitetində «Etik və Estetik Tərbiyə Klubu» yaradıb. 1979-cu ildə isə o, Mütləqə İnam Ocağı yaratdığını elan edib, öz ulusunu və bəşəri «İnsanlaşın – İnsanlaşdırın!» harayı ilə səsləyib.

Atanın fəlsəfi təlimini əhatə edən 45 Müqəddəs Kitab Ocağımızın sərvətidir. Soydaşlarımıza təqdim olunan «Bədiyyat» Kitabı Ocaq müqəddəsətinin tərkib hissələrindən biridir.

Mütləqə İnam Peyğəmbəri Asif Ata nə «Bədiyyat»dan öncə, nə də sonra şeir yazmayıb. Hər halda Ata nə vaxtsa «Bədiyyat»dakılardan başqa şeir yazması haqqında heç nə söyləməyib.

Bəs, «Bədiyyat» necə yaranıb? Mütləqimiz «Bədiyyat»ın ömürdən gələn izhar olduğunu, onun peyğəmbər ömrünün mənası və mahiyyəti kimi ortaya çıxdığını deyirdi. Kitabda toplanan şeirlər Atanın təqib olunduğu ağır vaxtlarda yazılıb. Bu o vaxtlar idi ki, Sovet imperiyası Atanı məhv etmək haqqında cürbəcür fəndlərə əl atır, onu cürbəcür məhrumiyyətlərlə üz-üzə qoyurdu. Bu şeirlər (dördlülər, rübilər) Atanın şairliyinin təsdiqi kimi ortaya çıxmayıb, çünki məqsəd bu olmayıb.

İlk dəfə olaraq Asif Ata şeirlə müqəddəs söz söyləyib. Niyə məhz şeirlə? Qeyd etdiyimiz kimi, həmin dövrlərdə Asif Ata aramsız təqib və təzyiqlərə məruz qalırdı. Nəinki yazdıqları, harada yaşaması, nə danışması nəzarət altında idi. Ocaq Atası ciddi izlənilirdi, evin hansı hissəsindəsə quraşdırılmış qurğu otaqdakı danışıklara nəzarət edirdi. İmperiyaya bəhanə verməmək üçün hətta Ata övladların onunla səsli danışığına yasaq qoymuşdu. Bu dövrü Ocağımızın «lal danışq və münasibətlər dövrü» adlandırmaq olar: Ata və övladlar arasındakı bütün danışqlar qarşılıqlı şəkildə kağız üzərində aparılırdı. Burada məqsəd həm də övladları qorumaq idi. Əsas olaraq Atanın Müqəddəs Kitablarını

yazması ciddi nəzarət altında idi. Xəfiyələr hər zaman Atanın yaşadığı evə girib, yazdıqlarını götürə bilərdilər. Təsadüfi deyildi ki, o vaxtkı Dövlət Təhlükəsizlik Komitəsi tərəfindən Atamızın onlarla qiymətli konspekt dəftərləri, qeyd kitabçaları yağmalanıb. «Bədiyyat» Atanın fəaliyyətinə qadağa qoyulduğu bir vaxtda Müqəddəs Sözlün başqa bir biçimi kimi ortaya çıxıb. Buradakı şeirlər Müqəddəs Sözlün şeiriyyətlə ifadəsi, şeiriyyətin müqəddəsliyə ən böyük xidməti sayıla bilər.

«Bədiyyat» mütləqləşən, kamilləşən, insanlaşan ömrün izharıdır, insan harayıdır. Türk peyğəmbərinin öz soydaşlarına söylədiyi müqəddəs bəyandır. İnsanı şərait və mühitlə, cəmiyyətdəki, eləcə də öz daxilindəki eybəcərliyi tanımağa səsləyən müqəddəs kitabdır: xurafatsız, qorxusuz.

«Bədiyyat» insani duyğuların bədii ifadəsi, izharıdır. Çünki Atamız şeiriyyətdə şeiriyyətdən uca olan halın yaşadığına və həmin halın insaniliyə xidmət etdiyini söyləyirdi.

Mütləqə İnam Peyğəmbəri Asif Ata insanı böyük sayır, bu səbəbdən də onun mahiyyətə mütləqiliyini, kamilliyini təsdiq edir və hər bir insanın mütləqləşmə imkanına inanır, inandırır.

Ata fəlsəfəsinə görə, Yer üzündə, açıq səma altında «İnsanlaşın, İnsanlaşdırın!» harayından böyük haray yoxdur!

**Yükümüzdən Böyük Fərəhimiz Yoxdur!
Atamız Var Olsun!**

*Yolruh Atalı,
Mütləqə İnam Ocağının Evladı.
Yağış ayı, 28-il. Atakənd.
(Noyabr – 2006. Bakı)*

İÇƏRİSİ

Şeir4

Fəlsəfi hekayət25

Nəşrə əlavə:

Müqəddəs Kitablارın siyahısı45

Ata-Ocaq Günsırası (Təqvim)47

Ocaq – Türk əlifbası.....48

Müqəddəs Bədiyyatımız (Yolruh Atalı)49

**İNAM ATA
(ASİF ATA)**

BƏDİİYYAT

(Altıncı Mükəddəs Kitab)
(*Türk dilində*)

Rəssamı, söz sonunun müəllifi və çapa məsul
Yolruh Atalı

Çapa imzalanmışdır: 22.12.2006
Kağız formatı: 60x84 1/16
Həcmi: 3,5 c.v.; Sifariş: 705 ; Sayı: 500

Kitab "ADİLOĞLU" nəşriyyatında
nəşrə hazırlanmışdır.
Ünvan: Bakı şəh., Nizami küç., 96/12
Tel.: 498-68-25; faks: 498-08-14;
Web: www.adiloglu.az; E-mail: info@adiloglu.az

"TS" mətbəəsində hazır diapozitivlərdən
istifadə olunmaqla ofset üsulu ilə çap edilmişdir.
Ünvan: İ.Məmmədov küçəsi, 1059;
Tel.: 418-68-25